

CON CỦA AI?

Thầy Hai Minh làm thơ ký hăng Charner có chung tình với một cô ả cũng làm một sở.

Tình nặng nghĩa nồng, tuy cha mẹ thầy rất không bằng lòng cho cái lối tự do kết hôn của thầy, mấy phen rầy la trách mắng nhưng cũng chẳng làm sao cho thầy xa người thương của thầy đặng.

Tình sâu hiếu nặng, thầy tuy vui với người thương mà buồn cùng cha mẹ. Cha mẹ thầy cũng nghĩ, để vậy thì không chịu được, còn làm ra cho tới nước, chia rẽ đôi đàng thì bởi thương con không nở.

Một bữa thầy Hai Minh tiếp đặng phong thơ của cha ở Sóc Trăng gửi lên như vậy:

"Cha không lẽ phải tùy con mà con cũng không lẽ làm cho buồn lòng cha mẹ vậy cha mẹ tính như vậy: Kể từ ngày nay, trong hai năm mà con ở với nó nếu sanh đặng chút con thì cha mẹ vui lòng để vậy, bằng không, con phải ép lòng xa nó để cha mẹ lo chỗ khác cho".

Từ đấy thầy Hai Minh có hơi lo một chút, trong tủ của thầy thường thấy có những hộp thuốc Phụ khoa Kim Phụng hoàn để cho cô uống. Năm tháng rồi mà không thấy thai nghén gì cả, thầy bảo cô nghỉ uống để uống thuốc Tây, chích thuốc bổ. Năm sáu tháng như vậy nửa mà không con thì cũng không con, hại thầy càng lo hơn nữa.

Trong hảng có anh Chà làm việc không vợ không con, không nhà không cửa là bạn thân của thầy. Anh thấy nhà thầy rộng rãi mới xin cho ở đậu; thầy bằng lòng vì anh nọ tánh ý thật thà dễ thương. Anh Chà về ở, tướng rất nhu mì hiền hậu, ít hay nói chuyện, cũng không đi chơi, thường hay ở nhà xem sách.

Trong hạn kỳ hai năm, năm đầu thầy buồn thầy lo, nhưng bước đầu năm sau thầy vui mừng vô hạn. Cô có thai. Hy vọng của thầy chỉ có bấy nhiêu. Thầy mua thuốc dưỡng thai cho cô uống, lo từ giấc ngủ bữa ăn, không cho cô đi làm nữa; một điều thầy cũng không quên là viết thư về báo tin mừng cho cha mẹ hay.

Gần ngày sanh, cô ăn ngon ngủ được, mẹ coi lại nói để con trai làm cho thầy càng mừng hơn nữa. Mẹ thầy đặng thơ, mau xách gói lên nuôi dàu, qua ngày sau cha thầy cũng theo lên.

Bữa cô lâm bồn, thầy đi mời thầy rước mụ, mua thuốc lăn xăn mà không biết mệt. Mười hai giờ khuya bữa đó, thầy đi mua thuốc về vừa nghe trong phòng có tiếng con nít khóc, thầy mừng quá, dắc cha mẹ vào phòng mừng cháu.

Ba người vừa vô tới thì chung hững đứng sững lại mà có một mình thầy Hai Minh ngơ ngác hơn hết. Thầy nhìn mặt cha mẹ mà không nói đặng một tiếng gì. Thầy xem kỹ lại thấy đứa nhỏ nước da đen ngăm, bộ mạnh mẽ, giống hệt anh Chà ở đậu.

Thầy mở miệng nói nhỏ: "Không phải con tôi mà!".

Chị vợ day qua nhìn con rồi day lại nhìn chồng mà nói:

- Vậy chớ ai nói là con của mình bao giờ đâu?

Thầy không nói gì nữa, dắc cha mẹ bước ra cửa mà coi bộ giận dữ lắm. Lúc đi ngang qua mặt anh Chà thầy ngó trăn anh ta mà nói lầm bầm:

- Thôi, nhà đó, giao cho mây ỡ luôn thể!

**Rút trong tập Hai bó giấy.
Nhà in Đức Lưu Phương,
Sài Gòn, 1931**